

всѣко благодареніе простирамъ къмъ тебе ржката си, и ще съмъ честитъ ако бы да добыя благоволеніето ти.

Покрытата Добра, при всички тія обеща- ния и молби, не склони да си открие лицето; защото тъй бѣше са съвѣтувала отъ сестра си. Съ това тя потопи Княза въ тежка скърбъ. Мысляше че както му казваше Грозданка, да е тая жена прѣмнога грозна, и мжно ѝ бѣше да са открие отпрѣде му, ушь да го не отчяе и уплаши съсь грозотата си; нъ колкото и да я описваше въ мечтаніето си съ най-грозны черты на лицето, съ всѣ това неговата любовь и почитъ къмъ нея, спорѣдъ добрия ѝ разумъ, никакъ са не останяваше. Малко остана да са не разболеет, кога непознатата му каза: азъ та обичамъ о Господарю! и не ща да скрия любовьта, която имамъ къмъ тебе, нъ колкото много та любя, толко по-много ма е страхъ да не бы да та изгубя и да не бы ма умразишь щомъ като мя видишь и като мя познаешъ. Господарю! азъ съмъ една жена съвсѣмъ грозна; ты беки мыслишь и си въображявашъ че азъ имамъ двѣ очи хубави, една малка уста, зѣби дръбни, бѣли страни и алени, и устни тръндафилови? не, не; нъ ако напротивъ мя намѣришь съ криво-глѣди очи, съ голѣма уста, съ кжсъ и плоскъ носъ, съ рѣдкы и зѣркани зѣбы, тосъ-чясъ ще си обърнишь лицето отъ мене, за да ми неглѣдашь грозотата. При това макаръ, ако да не бѣхъ